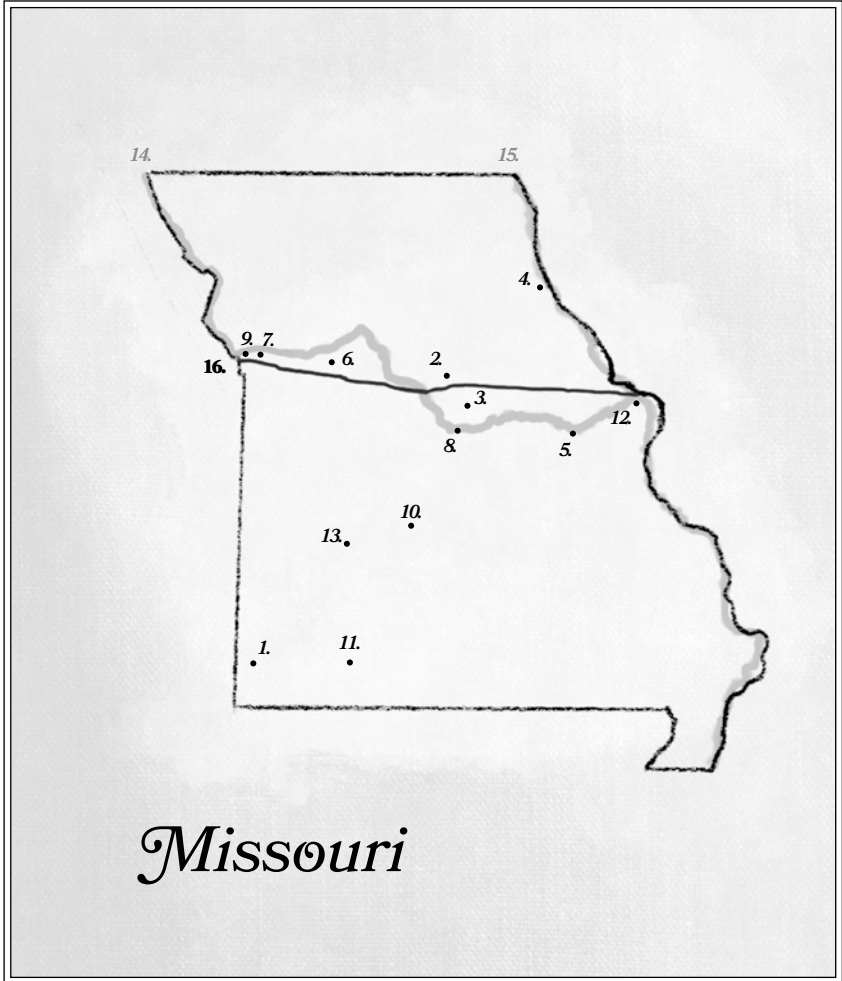


*Het echte*  
**Amerika**  
Lukas Vanacker

*Welkom in  
de Midwest*



BORGERHOFF  
& LAMBERIGTS



- |    |                |     |                    |
|----|----------------|-----|--------------------|
| 1. | Carthage       | 9.  | Kansas City        |
| 2. | Columbia       | 10. | Lake of the Ozarks |
| 3. | Fulton         | 11. | Springfield        |
| 4. | Hannibal       | 12. | St. Louis          |
| 5. | Hermann        | 13. | Wheatland          |
| 6. | Higginsville   |     |                    |
| 7. | Independence   | 14. | Missouri River     |
| 8. | Jefferson City | 15. | Mississippi River  |
|    |                | 16. | Interstate 70      |

# Eve of destruction

*Outlaw Monster Truck Show – Eve of Destruction*: klinkt de naam niet veelbelovend? Met een vettig accent stelt de presentator enthousiast de acht deelnemers voor. Avenger, Barbarian, Black Pearl, Wild Side, Tailgator, Brutus, Over Bored en de enige vrouw: Miss Over Bored in haar fluopaarse Chevrolet. Elk om de beurt rijden de chauffeurs langs de hoofdtribune. Ze kruipen uit hun verstevigde stuurkooi en klimmen onder luid gejoel op het dak van hun monstertruck. De uitgebouwde pick-ups, geschilderd in schreeuwerige kleuren, hebben zware ophangingen en extreem grote, dikke vrachtwagenwielen.

Op een koude herfstavond zijn Anna en ik naar Wheatland gereden, een plattelandsdorpje in de landbouwstaat Missouri. Het is al donker als we met onze gehuurde Kia aan de Lucas Oil Speedway aankomen en op de parking een plek zoeken tussen honderden grote pick-ups. We rennen naar de tribune en vinden net op tijd een stoel. Het autocircuit is een grote ovalen aardepiste met een 10 meter hoge omheining uit draadgaas. Rondom ons zitten opvallend veel potige, witte mannen met baarden en baseballpetten. Opmerkelijk veel fans dragen camouflagekledij. Eén koppel is opgedaagd in een joggingspak in de kleuren van de Amerikaanse vlag. De sfeer op de tribune is ietwat griezelig en onaangenaam. Erg welkom voelen we ons hier niet.

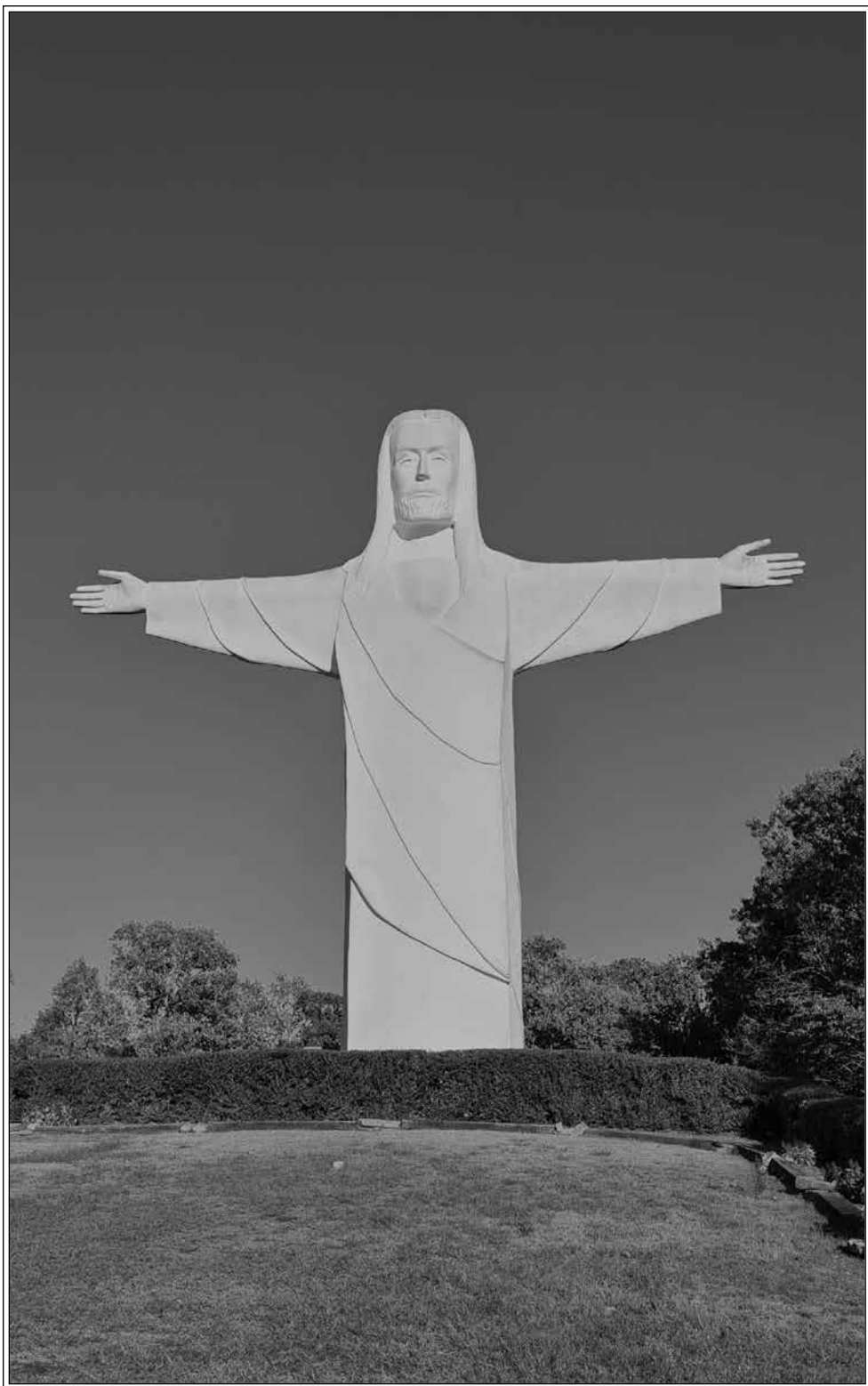
lijk te dissecteren. In de ronde zaal nemen de internationale studenten altijd op dezelfde stoel plaats. Aan de linkerkant zitten de drie Europeanen: de Poolse priester Father Matt, mijn Belgische medestudente Anna en ikzelf. Aan de overkant zitten de Aziaten. Vijf Zuid-Koreaanse journalisten uit Seoul vormen de grootste groep. De Koreaanse medestudenten zijn zeer lief, vriendelijk en beleefd, maar zeggen bijna niets, mogelijk omdat hun Engels amper verstaanbaar is. Twee Koreanen vallen elke donderdag in slaap, omdat ze het vorige semester precies hetzelfde seminarie hebben gevolgd. Het levert mij een schitterende fotoreeks van knikkebollende Koreanen op.

## Greek Town

### Studentenleven in een Griekse villa

Ondanks zijn Mexicaanse paspoort is Tadeo de meest Amerikaanse figuur die ik in Missouri ontmoet. Tadeo is 18, al ziet hij er tien jaar ouder uit. Hij heeft altijd een *big smile*, spreekt met een zwaar, luid Amerikaans accent en vindt alles *great, awesome of amazing*. Als middelbare scholier ging hij op uitwisseling naar een dorp in Illinois, de staat ten oosten van Missouri. Aangezien het leven hem daar zo beviel, besloot Tadeo nog een jaar langer alleen in Illinois te blijven.

Ook Tadeo studeert aan de journalistenschool in Columbia. Hij combineert zijn studies met vrijwilligerswerk bij de krant van de universiteit én bij het studentenblad. Zijn grote droom



HOOFDSTUK 3

# Believe

# Our Lady of Lourdes

## Vloeken met een Poolse priester

Hoeveel Belgen jonger dan vijftig hebben een priester in hun vriendenkring? Ik wel: Father Matt, mijn klasgenoot in het internationale seminarie. Matt is een sympathieke kerel, die fysiek wat op de filmspion Austin Powers lijkt. De jonge katholieke priester, begin de dertig, heeft altijd een gelukzalige glimlach om zijn lippen, luistert minzaam als anderen iets vertellen en knikt begripvol als medestudenten hun hart bij hem uitstorten.

Snel blijkt Matt vooral buitengewoon geestig. Op onze donderdagse drinks vertelt hij aan de lopende band grappen. Hij imiteert zijn kirrende, blonde medestudentes die voortdurend 'It's like' en 'Oh my gosh' uitroepen. Hij ergert zich luidop aan zijn collega-priesters en de saaie lessen. En wanneer hij weer eens vloekt op café, kijkt de priester betrap rond in de hoop dat niemand hem hoorde zondigen.

De vlotte prater is helemaal in zijn sas met een micro in de hand. Aan het afnemen van de biecht heeft hij dan weer een hekel. Amerikaanse katholieken hebben de vervelende gewoonte om na de mis spontaan een biechtgesprek te vragen, vertelt Matt geërgerd. Dat gebeurt vooral op zondagmiddag, net wanneer zijn vrije dag begint. Maar Matt is te braaf om zijn parochianen wandelen te sturen. En hij heeft schrik van *Monsignor*, zijn strenge baas in Columbia.

dag tovert Matt een oplossing uit zijn mouw. Trisha en haar man zullen hun dochter in St. Louis bezoeken, zodat ze ons een lift kunnen geven. Ook een gepaste outfit regelt Matt in een wip. Aan het eind van de mis vertelt Matt in de kerk dat hij een tenue van de Cardinals zoekt. De hulpvaardige parochianen staan in de rij om Matt te kleden. Wanneer hij onderweg naar de wedstrijd hoort dat de Cardinals voor de match 30.000 gratis shirts uitdelen, is Matt plots opgefokt. Zodra we aankomen bij het stadion, sprint hij naar de ingang, zodat we zeker een exemplaar (in standaardmaat XL) op de kop tikken. Priesters en geld...

Om zijn schare hulpverleners te bedanken, bracht Matt een voorraad cadeaus mee uit Rome. Hij geeft zijn parochianen een rozenkrans in een plastic doosje met een foto van paus Franciscus. ‘Heb je die gezegend?’ vraagt Trisha als ze het geschenk op de terugweg van St. Louis krijgt. ‘Natuurlijk,’ stelt Matt haar herderlijk gerust. Ik geloof hem graag.

## Bible Belt

### De religieuze Rotary

Voor het eerst sinds mijn plechtige communie ga ik op zondagochtend naar de mis. Ik wil Father Matt eens in actie zien. Dus fiets ik naar Bernadette Drive, het zalige adres van Our Lady of Lourdes. Het kerkgebouw ligt geprangd tussen een industrieterrein en de Columbia Mall, een groot winkelcentrum.



# Halloweën

## Spekken en skeletten

Eind oktober vieren Amerikanen massaal Halloween. In de zomer opent op de Columbia Mall al een pop-upshop met louter spullen rond Halloween. Mensen zetten wekenlang allerlei opblaasbare spookfiguren in hun voortuin. Op een pompoen-festival in Hartsburg wordt een *Pumpkin Royalty* verkozen. En in de supermarkt wenst een rekkenvuller de dag voordien elke klant luid 'Happy Halloween'.

Mij mag Halloween weinig zeggen, voor kinderen is het een van de belangrijkste dagen van het jaar. Overdag eten ze snoep, kerven ze pompoenen en vieren ze feest met hun gezin. 's Avonds gaan veel kinderen, meestal verkleed in een skeletpak, rond in de buurt. Als de voordeur van een huis opengaat, roepen ze luid: 'Trick-or-treat!' (Een snoepje of ik schiet), waarna ze gratis spekken krijgen. De dag van Halloween zijn alle snoeprekken bij Walmart helemaal leeggeroofd.

Ook volwassenen dragen hun griezeligste plunje op Halloween. Zelfs op het katholieke parochiekrantje van Our Lady of Lourdes staat een grote oranje zon met vleermuizen en de boodschap *Happy Halloween!* Father Matt doet natuurlijk ook mee. Hij is fan van griezelen en kijkt in zijn vrije tijd graag naar fantasy-reeksen op Netflix.

Father Matt nodigt zichzelf uit bij een katholiek gezin om de ultieme halloweenervaring te beleven. Achteraf stuurt hij me

via WhatsApp een foto van zijn vermomming. Met zijn grijze lange pruik, een gouden masker met dito strik en grijze handschoenen met skeletmotief poseert de Poolse priester onder een kruisbeeld. Zijn enthousiasme leidt op de dag van Halloween zelfs tot verwarring. Wanneer Matt 's middags in zijn zwarte priestertenu met witte boord een ijsje gaat likken in Jefferson City, feliciteren voorbijgangers hem met zijn schitterende halloweenoutfit.

Halloween, eigenlijk een Keltisch feest ter ere van de overledenen, valt altijd op 31 oktober, de dag voor Allerheiligen. Beide feesten hebben tegenwoordig weinig met elkaar te maken. Dat blijkt als ik op 1 november het kerkhof van Columbia bezoek. Ik zet braaf mijn fiets op slot aan de ingang, maar keer snel op mijn stappen terug. De begraafplaats is zo goed als verlaten. De weinige bezoekers rijden met hun auto over de brede geasfalteerde wegen tussen de graven door. Ook als Amerikanen hun dierbare overledenen bezoeken, willen ze zo dicht mogelijk bij hun bestemming parkeren.

# Thanksgiving

## Eindelijk vakantie

Een maand na Halloween volgt opnieuw een groot festijn. Thanksgiving is de dag om de oogst van het voorbije jaar te vieren. President Abraham Lincoln besliste in 1863 dat Thanksgiving elke vierde donderdag van november moest